

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **I. R.**
narozený X, státní příslušnost X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, Praha

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2019, č. j. CPR-12551-8/ČJ-2018-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 29. 10. 2019 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 4. 2018, č. j. KRPS-370484-34/ČJ-2017-010023-SV, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo zároveň stanoveno, že žalobci nelze po dobu 9 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

2. Žalobce namítal, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav věci a v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu si neopatřil dostatečné podklady pro napadené rozhodnutí, neboť ho založil pouze na skutečnosti, že žalobce dne 28. 11. 2017 vykonával práci ve výrobních prostorách na adrese D., H., bez platného povolení k zaměstnání od Úřadu práce České republiky nebo jiného dokladu, který by ho opravňoval k výkonu pracovní činnosti na území České republiky. Žalobce je však přesvědčen, že zde pracoval zcela legálně, neboť byl vyslán svým p. zaměstnavatelem V. M. a byl jím za tuto činnost placen v p. z. To dokládá příkaz ke služební cestě a splněná informační povinnost vůči úřadu práce podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004, o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Mimo toho se ve správním spise nachází smlouva (umowa) ze dne 1. 2. 2017 mezi zaměstnavatelem žalobce V. M. a společností T. s. r. o., smlouva mezi společností T. s. r. o. a D. S. I. T. a smlouva mezi tímto družstvem a společností M., a.s., IČO: X (dále jen „M.“). Žalobce měl vyřízené veškeré doklady (platné pracovní povolení pro Evropskou unii a byl nahlášen na Úřadu práce České republiky), nemá tedy za to, že by zde pracoval nelegálně.
3. Žalobce dále namítl, že nesouhlasí se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 27. 8. 2019, č. j. MV-97065-2/OAM, o možnosti vycestovat na U., neboť tam probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, který nepolevuje na intenzitě. I v poslední době jsou hlášeny přestřelky s oběťmi mezi vojáky i civilisty. Podle žalobce se rebelové v samostatných republikách v D. a L. oblasti dopouštějí válečných zločinů a po mnoha letech konfliktu v celé U. panuje nestabilita, nejistota a beztrestnost, které značně dopadají na civilní obyvatelstvo na celém území U.
4. Na závěr žalobce namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, a že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, stanovení doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a stanovení doby k opuštění území České republiky.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil a uvedl důvody pro správní vyhoštění. Žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
6. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 28. 11. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v objektu společnosti M., na adrese D., H., neboť se sice prokázal platným cestovním dokladem a turistickým vízem vydaným S. r. (pozn. soudu - v úředním záznamu o pobytové kontrole a v úředním záznamu o zajištění žalobce ze

dne 28. 11. 2017 je zjevně nesprávně uvedeno, že se jednalo o vízum vydané P. r.), avšak neměl žádné platné pracovní povolení ani jiný doklad, který by ho opravňoval k výkonu výdělečné činnosti na území České republiky. Se žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut.

8. Při výsledku žalobce uvedl, že je ženatý a má syna. Do České republiky přicestoval na základě turistického víza dne 23. 9. 2017 za účelem návštěvy kamaráda. Bydlí vedle něj na ubytovně v H. na adrese N., B. Turistické vízum do schengenského prostoru platné do 11. 6. 2018 s umožňující mu pobyt v délce až 90 dnů s vícenásobným vstupem si přes cestovní agenturu opatřil v roce 2013, když si s manželkou pořídil zájezd do B. Uvedl, že si je vědom skutečnosti, že na takové vízum je oprávněn v České republice pobývat v schengenském prostoru maximálně 90 dnů, nikoli však pracovat. Naposledy přicestoval dne 23. 9. 2017, tudíž je oprávněn se na něm zdržovat do 21. 12. 2017. Nevěděl, že bez vydaného povolení z úřadu práce není oprávněn v České republice pracovat. Povolení k pobytu v členských státech Evropské unie nemá. Na dotaz správního orgánu, zda byl vyslán k výkonu pracovní činnosti, odpověděl, že vyslán nebyl, přijel z vlastní vůle, původně na návštěvu kamaráda, až poté začal pracovat. Doplnil, že má uzavřenou smlouvu s V., jehož zná přes kamaráda, která ho opravňuje k práci od 1. 10. 2017 v nějaké firmě. Dne 2. 10. 2017 nastoupil do práce ve společnosti M., neboť potřeboval finanční prostředky k dalšímu pobytu a už 3 roky tam pracoval jeho kamarád. Vykonával pomocnou práci ve výrobě, skládání, lisování a zarovnávání palet a obdobné činnosti. Žádnou smlouvu však v této společnosti nepodepsal. Měl pracovat do konce listopadu 2017, pracoval 10 hodin denně během října i o některých sobotách po dobu 6 hodin. Slíbenou hodinovou odměnu ve výši 80 – 100 Kč mu měl vyplácet V. Do zajištění obdržel již 17 000 Kč a bylo za něj uhrazeno ubytování ve výši 3 200 Kč. Ve společnosti M. obdržel pracovní pomůcky, pracovní oděv a obuv byla jeho. Práci mu zadával blíže neznámý I., který na provozovně občas úkoloval pracovníky u. národnosti. Netuší, kdo po něm kontroloval odvedenou práci. Uzavřel, že mu v návratu na U. nic nebrání, ani ozbrojený konflikt, neboť bydlí v jiné části U., pro návrat do vlasti má dostatečné finanční prostředky a v České republice nemá žádných závazků.
9. Součástí spisu je rovněž evidence pracovní docházky za měsíc říjen 2017 předložená společností M., rámcová smlouva o dílo ze dne 12. 1. 2015 uzavřená mezi společností M.(objednatel) a D. S. P. (zhotovitelem) a smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne 12. 1. 2015 uzavřená mezi těmito subjekty, jejímž předmětem je nájem části výrobní haly v. v závodu společnosti M., jakož i rámcová smlouva o dílo ze dne 1. 11. 2017 mezi společností M. (objednatel) a D. S. I. T. (zhotovitelem) a smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání ze dne 1. 11. 2017 uzavřená mezi těmito subjekty, jejímž předmětem je rovněž nájem části výrobní haly v závodu společnosti M.
10. Podle vyjádření Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v P., ze dne 13. 12. 2017, č. j. UPCR-PB-2017/44814, žalobce nemá vydáno žádné povolení k zaměstnání.

11. Podle vyjádření D. S. P. žalobce není jejich zaměstnancem. D. S. I. T. ve vyjádření uvedlo, že žalobce není jeho zaměstnancem, ale že pracuje pro společnost T. s. r. o. a předložilo současně smlouvu o dílo ze dne 1. 11. 2017 uzavřenou mezi D. S. I. T. a společností T. s. r. o. o provádění m. prací v provozovnách společnosti M.
12. Dne 28. 1. 2018 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobce na U. možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila, ani si není vědom žádného nebezpečí, které by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na U. probíhá, zasahuje pouze L. a D. oblast, zatímco žalobce před vycestováním žil v z. oblasti U., která není ozbrojeným konfliktem dotčena.
13. Vyrozměněním ze dne 4. 2. 2018 poučil správní orgán I. stupně žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalobce ve vyjádření ze dne 18. 3. 2018 uvedl, že se nedopustil nelegální práce, neboť byl na území České republiky vyslán p. zaměstnavatelem V. M. a jím je za tuto činnost placen v p. z. To dle žalobce dokládají dokumenty obsažené ve správním spise, konkrétně informace o nástupu žalobce do zaměstnání podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, smlouva ze dne 1. 2. 2017 uzavřená mezi zaměstnavatelem žalobce V. M. a společností T. s. r. o., smlouvy ze dne 1. 11. 2017 uzavřené mezi D. S. I. T. a společností T. s. r. o., resp. společností M.
14. Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2018 správní orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 9 měsíců, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování do 14 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalobce byl zaměstnán u společnosti M., neboť práci vykonával pro tuto společnost její jménem, na určeném pracovišti, za úplatu, na její náklady a odpovědnost. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením úřadu práce ze dne 13. 12. 2017. Toto pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání. Žalobce pobýval na území České republiky, respektive Evropské unie, na základě cestovního dokladu a turistického víza, jež ho však neopravňovalo k výkonu pracovní činnosti. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, byla s ohledem na délku výkonu nelegálního zaměstnání (necelé dva měsíce), dosavadní bezúhonnost žalobce a jeho spolupráci se správním orgánem I. stupně stanovena na 9 měsíců. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a pobyt cizinců, kteří se jej dopustili na území České republiky, není ve veřejném zájmu; oproti tomu žalobce zde nemá vůbec žádné vazby. Žalobci ve vycestování nic nebrání, jak to plyne ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2018 a z jeho vlastních slov. Doba k vycestování byla určena v délce 14 dnů, neboť

nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobce, které by vyžadovaly stanovení doby delší, neboť žalobce má platný cestovní doklad a dostatečné finanční prostředky.

15. Prvostupňové rozhodnutí žalobce napadl odvoláním ze dne 9. 4. 2018. Odvolací důvody jsou shodné se žalobními body. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, protože pracoval legálně jako zaměstnanec vyslaný p. zaměstnavatelem V. M., jímž byl placen v p. z. Namítl, že se ve správním spise nachází příkaz ke služební cestě na dobu od 28. 11. 2017 do 27. 12. 2017 a rovněž splnil ohlašovací povinnost vůči úřadu práce. V době provádění kontroly cizineckou policií byl subjektivně přesvědčen, že pracuje legálně. Zdůraznil, že nesouhlasí s posouzením možnosti jeho vycestování na U., konkrétně se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2018, vzhledem k tomu, že na U. probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, na celém území vládne nestabilita, nejistota a beztrestnost, která dopadá na civilní obyvatelstvo na celém území. Kromě nedostatečně zjištěného skutkového stavu si správní orgán I. stupně neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a jeho závěr tedy není pravdivý. Taktéž porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, proto nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a stanovení doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.
16. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 27. 8. 2019, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce je možné, a o související zprávu o zemi původu. Dne 10. 9. 2019 poučil žalovaný žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti se k nim vyjádřit. Žalobce ve vyjádření ze dne 30. 9. 2019 uvedl, že nesouhlasí s posouzením možnosti jeho vycestování na U., neboť na celém území panuje nestabilita, nejistota a beztrestnost, které značně dopadají na civilní obyvatelstvo.
17. Dne 14. 10. 2019 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. K odvolacím námitkám uvedl, že tvrzení žalobce, že byl vyslán na pracovní cestu p. zaměstnavatelem, se neshoduje s tím, co bylo zjištěno šetřením správního orgánu I. stupně. V tomto ohledu poukázal na výpověď žalobce, který do protokolu o výsledku dne 28. 11. 2017 uvedl, že do ČR přicestoval na turistické vízum za účelem návštěvy kamaráda, posléze začal pracovat, aby měl finanční prostředky k dalšímu pobytu. Ve společnosti M. vykonával pomocné práce, měl pevně stanovenou pracovní dobu, denně pracoval 10 hodin, o sobotách pouze 6 hodin, avšak nevěděl, kdo po něm kontroloval práci. Od V. měl příslibenou odměnu ve výši 80 – 100 Kč za odpracovanou hodinu, přičemž do dne pobytové kontroly obdržel 17 000 Kč a bylo za něj placeno ubytování. Pracovní pomůcky obdržel ve společnosti M., pracovní oděv i obuv patřily žalobci. V souvislosti s pracovní smlouvou uvedl, že ji uzavřel pouze s V., nevěděl, o jakou společnost se jednalo, pouze ví, že jej opravňuje k výkonu práce od 1. 10. 2017. Ve správním spise je obsažena pouze smlouva mezi firmou T. s. r. o. a D. S. I. T., která nic nevypovídá o žalobcem tvrzeném p. zaměstnavateli. Ostatní listiny (pozn. soudu: na tytéž listiny žalobce odkazuje i v žalobě) nebyly, ani přes udělenou možnost navrhopat důkazy, žalobcem předloženy. Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že žalobce ve společnosti M. vykonával závislou

práci, neboť dostával pracovní pokyny, práce mu byla přidělována a kontrolována. Byly mu poskytnuty pracovní pomůcky a výpočet žalobcovy mzdy se řídil dle odpracovaných hodin.

18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*“
19. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.*“
20. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti: „*Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.*“
21. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti: „*Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.*“
22. Podle § 98 odst. 1 písm. k) zákona o zaměstnanosti: „*Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*“
23. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, různé smlouvy, závazná stanoviska Ministerstva a ministra vnitra (včetně zprávy o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně, evidence pracovní docházky žalobce a lustrace v informačních systémech.
24. Soudu uvádí, že na základě těchto podkladů byl zjištěn stav věci zcela dostatečně, a proto se neztotožnil s názorem žalobce, že ohledně stavu věci panovaly významné

pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Z kopie cestovního dokladu žalobce, která je založena ve správním spise, vyplývá, že žalobce naposledy vstoupil do schengenského prostoru přes hraniční přechod na S. dne 23. 9. 2017. U výslechu vypověděl, že do ČR naposledy přicestoval dne 23. 9. 2017 a u společnosti M. pracoval od 2. 10. 2017 do 28. 11. 2017, kdy byla v provozovně společnosti M. policií provedena pobytová kontrola. Žalobce v průběhu správního řízení, v podaném odvolání ani v žalobě nerozporoval skutečnost, že v provozovně společnosti M. pracoval od začátku října 2017. Namítal toliko, že zde pracoval legálně. Žalobce však správním orgánům nepředložil žádný doklad, který by legálnost jeho práce prokazoval. Pouze tvrdil, že ve správním spise takové doklady jsou, byť ve skutečnosti tomu tak není. Sám žalobce svoji pracovní činnost připustil, neboť jednoznačně vypověděl, že ve společnosti M. pracoval od 2. 10. 2017, od pondělí do pátku, v říjnu někdy i během soboty, a v této době prováděl pomocné práce. Z obsahu správního spisu, výpovědi i podání žalobce vyplývá, že v provozovně společnosti M. skutečně pracoval a vykonával zde pomocné práce.

25. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl žalobce a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se právních vztahů mezi společnostmi, které se podílejí na zaměstnávání cizinců v závodu společnosti M., a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (razítko v cestovním pasu, výpověď žalobce). Žalobcem odkazovaný příkaz ke služební cestě, splněná informační povinnost vůči úřadu práce a smlouva ze dne 1. 2. 2017 mezi (údajným) zaměstnavatelem žalobce V. M. a společností T. s. r. o., nejsou součástí správního spisu. Správní orgány žalobce poučily o možnosti navrhnout důkazy, žalobce však žádný z výše uvedených dokladů nenavrlh k provedení jako důkaz. Sám žalobce tyto důkazy nepředložil, byť je to právě on, kdo je měl mít k dispozici a mohl je tedy předložit. Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by mu mohly v doložení jím tvrzených skutečností bránit. Zvláště za situace, kdy žalobce sám ve výpovědi uvedl skutečnosti, které svědčí o tom, že žádným p. zaměstnavatelem nebyl zaměstnán, by bylo nadbytečné, aby si správní orgány samy obstarávaly údajné listiny, jichž se žalobce v písemných podáních dovolával. Na základě důkazů obsažených ve správním spise byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorech společnosti M. Soud uvádí, že provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce znovu žádný konkrétní důkazní návrh nevznsl. Námitka není důvodná.
26. Soud se dále zabýval námitkou napadající správnost závěru žalovaného o tom, že žalobce na pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání. Žalobce tvrdil, že měl platně uzavřenou pracovní smlouvu s p. zaměstnavatelem a legálně pracoval jako zaměstnanec p. zaměstnavatele vyslaný na služební cestu na základě existující rámcové smlouvy.
27. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční

subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie.

28. Argumentací žalobce co do otázky vysílání státních příslušníků U., kterým bylo uděleno p. vízum, nikoli však povolení k výkonu práce, p. zaměstnavatelem, aniž by kdy pro p. zaměstnavatele pracovali, se již zabýval NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, publ. pod č. 3731/2018 Sb. NSS, ve kterém dospěl pomocí výkladu zákona o zaměstnanosti a rovněž s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že *„[v]ýjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.“*
29. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území ČR v objektu společnosti M., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Žalobce dle svých tvrzení konal pomocné práce ve výrobním provozu společnosti M., přičemž práci a pracovní pomůcky mu tam přidělovali. Za odvedenou práci mu měla být vyplácena mzda ve výši 80 – 100 Kč za hodinu, kterou mu měl vyplatit blíže neznámý V. Doposud mu bylo vyplaceno 17 000 Kč a hrazeno ubytování. Žalobce nepopíral, že by v provozovně společnosti M. vykonával závislou práci, nicméně argumentoval tím, že tuto práci konal legálně pro svého p. zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a který ho vyslal na pracovní cestu.
30. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval dne 23. 9. 2017 přes S., a to za účelem návštěvy kamaráda. Pracovní pozici si domluvil s V., až když na území České republiky pobýval. Sám žalobce při výsledku uvedl, že nebyl za práci nikým vyslán. Žalobce tak hlavní pracovní činnost neprovozoval ve státě sídla svého později tvrzeného formálního zaměstnavatele V. M. Žalobce dokonce vypověděl, v rozporu se svým následným tvrzením v žalobě o subjektivním přesvědčení, že věděl, že na základě jemu vydanému p. vízu mohl jako turista pouze pobývat na území Evropské unie, nikoli na takovém území pracovat.
31. Žalobce přicestoval na základě cestovního dokladu se s. turistickým vízem, které ho opravňovalo ke vstupu na území členských států Evropské unie do 11. 6. 2018, za podmínky, že jeho pobyt nepřesáhne dobu 90 dnů, nikoliv však k výkonu zaměstnání.

Ze skutkových zjištění správních orgánů ani výpovědi žalobce přitom neplyne, že by žalobce byl držitelem p. pracovního víza typu D, které by ho opravňovalo k pracovní činnosti v P. r. a k vyslání na pracovní cestu ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ostatně sám žalobce vypověděl, že nebyl žádnou společností vyslán k výkonu práce na území České republiky, a že po přicestování za účelem turistiky, začal pracovat, aby měl finanční prostředky k dalšímu pobytu.

32. Soud na základě uvedených skutečností konstatuje, že žalobce oprávněně vstoupil na území členských států Evropské unie, avšak v rozporu s § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti vykonával pracovní činnost v provozovně společnosti M. bez zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty či povolení k zaměstnání vydaného krajskou pobočkou úřadu práce, přičemž žádná z výjimek z této povinnosti vymezená v § 98 zákona o zaměstnanosti se na případ žalobce nevztahuje. Soud tedy uzavírá, že žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Námitka není důvodná.
33. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na U. (vnitřní ozbrojený konflikt), v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení správních orgánů. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k D. a L. oblasti na v. U. Žalobce však bydlí v Z. oblasti v z. části U., která není zasažena ozbrojeným konfliktem. Závazná stanoviska vychází ze zprávy o zemi původu, která je součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovaným. Z ní skutečně vyplývá, že v Z. oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zprávy o zemi původu nepanuje na U. stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na U. mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17). Kromě uvedeného soud připomíná, že tato otázka, tj. možnost návratu na území U., byla již nesčetněkrát soudy judikována. Tato námitka žalobce není důvodná.
34. Soud pro úplnost dodává, že závěrečná argumentace žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 správního řádu není řádným žalobním tvrzením ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Argumentace žalobce o porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu je projednatelná jen ve spojení s další námitkou, podle níž dokumenty založené ve správním spise prokazovaly jeho legální výkon zaměstnání, čímž konkrétně vymezil, v čem dle jeho mínění porušení uvedených ustanovení v předmětné věci spočívá.

35. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobcem uplatněných námitek důvodnou. Soud nezjistil ani žádné další vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z tohoto důvodu soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce